

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 18 ຕຸລາ 2026 (10-18-2026)

ຮ້ອງໂທ້ເພື່ອຂໍການໃຫ້ອະໄພ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດຜິດບາບ, ເຮົາກໍບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ-ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຍົກໂທດໃຫ້. **ພຣະຄຳພີຕອບສະໜອງຕໍ່ຊີວິດ:** ເບິ່ງທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ

ວິດີໂອຈາກກ້ອງວົງຈອນປິດທີ່ບັນທຶກພາບ ຊອນ “ດິດດີ” ໂຄມສ໌ Sean “Diddy” Combs ກຳລັງທຸບຕີ ກາແຊນດຣາ ເວັນຈູຣາ Cassandra Ventura ໃນວັນທີ 5 ມີນາ 2016 ນັ້ນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຫຼັກຖານທີ່ມັດຕົວລາວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຈະແຈ້ງອີກດ້ວຍ. ເວັນຈູຣາ ນອນຢູ່ກັບພື້ນຢ່າງໝົດທາງສູ້ ໃນຂະນະທີ່ ໂຄມສ໌ (ຜູ້ທີ່ນຸ່ງພຽງແຕ່ຜ້າເຊັດໂຕສີຂາວ) ໄດ້ເຕະນາງ ແລະລາກແຂນນາງໄປຕາມທາງຢ່າງຂອງໂຮງແຮມ. ໃນລະຫວ່າງການພິຈາລະນາຄະດີ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັກສາຄວາມປອດພັນ ເອັດດີ ກາເຊັງ Eddy Garcia ໄດ້ໃຫ້ການວ່າ ໂຄມສ໌ ໄດ້ຈ່າຍເງິນໃຫ້ລາວ, ເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະຫົວໜ້າຂອງລາວ ເປັນຈຳນວນເງິນ 100,000 ໂດລາ ເພື່ອແລກກັບວິດີໂອດັ່ງກ່າວ, ການຮັບປະກັນວ່າບໍ່ມີສຳເນົາອື່ນອີກ, ແລະເພື່ອໃຫ້ ກາເຊັງ ກັບເພື່ອນຮ່ວມງານບໍ່ເປີດເຜີຍເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ. ກາເຊັງ, ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການພາຍໃຕ້ຂໍ້ຕົກລົງຍົກເວັ້ນໂທດ (immunity agreement), ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ໂຄມສ໌ ພະຍາຍາມປິດບັງຫຼັກຖານການກະທຳຜິດຂອງຕົນ.¹ ການປິດບັງຄວາມຜິດບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃໝ່. ການປິດບັງຄວາມຜິດໃນລັກສະນະນີ້ ເຮັດໃຫ້ເຮົານຶກເຖິງການກະທຳຂອງກະສັດດາວິດ ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນມີຄວາມສັມພັນທາງເພດກັບນາງບັດເຊບາ. ດາວິດບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມລຶບຫຼັກຖານວິດີໂອ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ພະຍາຍາມປິດບັງຄວາມຈິງ. ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນ ອູຣິຢາ (ຜົວຂອງນາງ) ໃຫ້ກັບມາຈາກແນວໜ້າຂອງສະໜາມຮົບ ເພື່ອໃຫ້ລາວໄດ້ນອນກັບເມັງຂອງຕົນ, ໂດຍຫວັງວ່າທຸກຄົນຈະຄິດວ່າລູກທີ່ຈະເກີດມານັ້ນເປັນລູກຂອງຢູຣິອາ. ເມື່ອແຜນການລົ້ມເຫຼວ, ດາວິດຈຶ່ງວາງແຜນໃຫ້ອູຣິຢາຖືກຂ້າຕາຍ. ເຮັດແບບນັ້ນແລ້ວມັນດີແລ້ວບໍ່? ບໍ່ເລີຍ. ການປິດບັງຄວາມຜິດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຜົນສຳລັບ ໂຄມສ໌ ຫຼືສຳລັບກະສັດດາວິດ. ເຮົາຄວນຕອບສະໜອງແນວໃດເມື່ອເຮົາເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ເຮົາຈະມາຮຽນຮູ້ກັນໃນບົດຮຽນນີ້. *ມີຂໍ້ແກ້ຕົວທີ່ໜ້າສົນໃຈອັນໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍົນຄົນໃຊ້ເມື່ອຖືກຈັບໄດ້ວ່າເຮັດຜິດ?*

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ເພງສັນລະເສີນ 51:1-4 ໃນທີ່ສຸດບາບຂອງພວກເຮົາກໍຄືບາບທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ.

1. ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ ໄຜດເມດຕາດ້ວຍ ເພາະຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງນັ້ນ. ເພາະຄວາມເມດຕາອັນໃຫຍ່ຍິ່ງຂອງພຣະອົງ ໄຜດບັດການບາບຂອງຂ້ານ້ອຍຖິ້ມດ້ວຍ. 2. ໄຜດຊຳລະລ້າງຄວາມຊົ່ວຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ສິ້ນໄປແລະໃຫ້ສະອາດໝົດຈາກການບາບດ້ວຍ. 3. ຂ້ານ້ອຍຍອມຮັບຮູ້ຄວາມຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເໝີ ແລະສຳນຶກເຖິງການບາບຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນ. 4. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ ຄືເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຖືວ່າເປັນການຊົ່ວຮ້າຍ ການທີ່ພຣະອົງຕັດສິນຂ້ານ້ອຍນັ້ນກໍຖືກຕ້ອງແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຍຸດຕິທຳເມື່ອລົງໂທດຂ້ານ້ອຍນັ້ນ.

ນາທານ ຜູ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໄດ້ມາຂໍຄຳປຶກສາຈາກກະສັດ ໂດຍເລົ່າເລື່ອງຂອງຊາຍຜູ້ຮັ່ງມີຄົນນຶ່ງໃຫ້ຟັງ; ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເອົາລູກແກະຂອງເພື່ອນບ້ານມາປຸງເປັນອາຫານລ້ຽງແຂກຜູ້ເດີນທາງມາຍັງມຢາມ, ທັງໆທີ່ຕົນເອງມີສັດລ້ຽງຢູ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ເລື່ອງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ດາວິດຮູ້ສຶກໂມໂຫຫຼາຍ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ບອກນາທານວ່າ ຊາຍຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງຊົດໃຊ້ຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງເຖິງສິ່ງເທົ່າ ແລະ ສົມຄວນທີ່ຈະຖືກລົງໂທດເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ (2 ຊາມູເອນ 12:1-6). ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ນາທານເວົ້າເຖິງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງລູກ

ແກະຂອງເພື່ອນບ້ານ, ແຕ່ເປັນເຮືອງກ່ຽວກັບພັນລະຍາຂອງເພື່ອນບ້ານ; ຊຶ່ງດາວິດໄດ້ມາເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍນີ້ເມື່ອນາທານກ່າວວ່າ: "ທ່ານນັ້ນແຫຼະຄືຊາຍຄົນນັ້ນ" (ຂໍ້ 7). ດາວິດໄດ້ຕອບສນອງໂດຍການຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງຕົນ ໂດຍກ່າວວ່າ: "ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ" (ຂໍ້ 13). ໃນເພງສັນລະເສີນ ບົດ 51, ດາວິດໄດ້ຂະຫຍາຍຄວາມກ່ຽວກັບຄວາມຮັກທີ່ສັດຊື່ ໝັ້ນຄົງ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ພ້ອມທັງກ່າວເຖິງການສາລະພາບຜິດຢ່າງກົງໄປກົງມານັ້ນ; ແຕ່ກ່ອນຈະເຮັດແນວນັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກພຣະເຈົ້າ. ສະຖານະການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບາບຂອງດາວິດນັ້ນມີລັກສະນະສະເພາະຕົວ ແລະ ບົດເພງຄຳຄວນນີ້ກໍມີຮາກຖານມາຈາກເຫດການທາງປັດສາດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພງສັນລະເສີນ ບົດ 51 ໄດ້ຖືກບັນຈຸໄວ້ໃນປຶ້ມເພງສັນລະເສີນບູຮານເພື່ອສະທ້ອນເຖິງລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເນື່ອງຈາກຜົນກະທົບອັນຮ້າຍແຮງຂອງບາບທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ. ດາວິດໄດ້ເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ໂດຍທູນຂໍຄວາມເມດຕາຈາກພຣະອົງ—ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຖານະສ່ວນຕົວ ຫຼື ຜົນງານໃນອາດິດຂອງຕົນເອງ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ: "ຂໍໂຜດໃຫ້ອະໄພຂ້າໜ້ອຍດ້ວຍ ເພາະຂ້າໜ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຮັດແບບນີ້ມາກ່ອນ ແລະ ຂ້າໜ້ອຍສັນຍາວ່າຈະບໍ່ເຮັດແບບນີ້ອີກ." ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ດາວິດໄດ້ທູນຂໍຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າ ໂດຍຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ປຸງມລົ້ນດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ເຊັ່ນດຽວກັບຕອນທີ່ນາທານໄດ້ມາຕັກເຕືອນເພິ່ນ, ໃນເພງສັນລະເສີນບົດນີ້ ດາວິດໄດ້ເນັ້ນໜັກວ່າບາບຂອງລາວນັ້ນເປັນການກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ: "ຕໍ່ພຣະອົງ-ຕໍ່ພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວ-ທີ່ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ໄດ້ກະທຳສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ" (ເພງສັນລະເສີນ 51:4). ບາບຂອງລາວເປັນພຽງການກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນບໍ່? ໃນອີກແງ່ນຶ່ງ, ດາວິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງລາວ ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນທັງປວງຜິດຫວັງຍ້ອນບາບຂອງລາວ. ລາວໄດ້ທຳຮ້າຍອຸຣິຢາຢ່າງແນ່ນອນ. ດາວິດໄດ້ເອົາພັນລະຍາຂອງອຸຣິຢາມາຮ່ວມຫຼັບນອນນຳຄືກັບວ່າລາວເປັນພັນລະຍາຂອງຕົນເອງ. ຈາກນັ້ນ ລາວກໍໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຂ້າທະຫານຜູ້ຈົງຮັກພັກດີຜູ້ນີ້ ເພື່ອພະຍາຍາມປິດບັງຄວາມຜິດບາບເດີມຂອງຕົນ. ບໍ່ມີໃຜສົມຄວນໄດ້ຮັບການປະຕິບັດແບບນີ້ຈາກກະສັດເລີຍ, ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ອຸຣິຢາ ກໍບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບມັນເຊັ່ນກັນ. ອຸຣິຢາ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອນບ້ານທຳມະດາຄົນນຶ່ງ. ດາວິດຮູ້ຈັກລາວດີ. ອຸຣິຢາເປັນໜຶ່ງໃນບັນດານັກຮັບຜູ້ເກັ່ງກ້າຂອງດາວິດ, ເປັນໜຶ່ງໃນນາຍທະຫານຊັ້ນນຳ 37 ຄົນໃນກອງທັບຂອງດາວິດທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນນາມ "ກຸ່ມສາມສິບຄົນ" (2 ຊາມູເອນ 23:9-39). ເມື່ອດາວິດເຮັດບາບກັບນາງບັດເຊບາ, ມັນໄດ້ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ອຸຣິຢາ, ຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ດາວິດ ແລະ ມັກຈະສູ່ງຊີວິດເພື່ອປົກປ້ອງດາວິດຢູ່ສະເມີ. ມັນເປັນການທຳລະຍົດຕໍ່ຄວາມສຳພັນສ່ວນຕົວຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ ບາບຂອງລາວນັ້ນແມ່ນກະທຳຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ. ບາບຂອງພວກເຮົາຊຶ່ງເປັນການກະທຳຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ມັກຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ອື່ນນຳອີກ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາບຂອງດາວິດຈະສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ອຸຣິຢາ, ນາງບັດເຊບາ, ຄອບຄົວຂອງລາວ, ກອງທັບ ແລະຊາດຂອງລາວ, ແຕ່ບາບຂອງດາວິດນັ້ນແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນກະທຳຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮີບສຸດ ແລະສາມາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະອົງໄດ້. ພຣະອົງໄດ້ວາງມາດຕະຖານໄວ້ ຊຶ່ງບາບບໍ່ສາມາດໄປເຖິງໄດ້. ບາບຂອງດາວິດ-ແລະບາບທຸກຢ່າງ-ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວແມ່ນການກະທຳຕໍ່ພຣະເຈົ້າເອງ. ດາວິດເຂົ້າໃຈເຮືອງນີ້ ແລະ ໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ລາວຕາມລັກສະນະຂອງພຣະອົງ-ນັ້ນຄືການສະແດງຄວາມເມດຕາ. ເປັນຫຍັງບາບທຸກຢ່າງຈຶ່ງຖືວ່າເປັນການຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ? ບາບສິ່ງຜົນກະທົບແນວໃດຕໍ່ສາຍສຳພັນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ?

2. ເພງສັນລະເສີນ 51:5-9 ທາງອອກຈາກບາບຂອງພວກເຮົາເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍການຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າໃນການກັບໃຈໃໝ່.

5. ຂ້າໜ້ອຍຊົ່ວຊ້າຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ເກີດມາ, ແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງແມ່ກໍມີບາບຢູ່ແລ້ວ. 6. ຄວາມຈົງຮັກກັບຄວາມສັດຊື່ຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ ຂໍໃຫ້ແນວຄິດຈິດໃຈຂອງຂ້າໜ້ອຍເຕັມດ້ວຍພຣະປັນຍາເຖິດ. 7. ຂໍຊົງໄຜດຊຳລະບາບຂອງຂ້າໜ້ອຍແດ່ ແລະຂ້າໜ້ອຍກໍຈະສະອາດງາມດີ ໄຜດຊຳລະການບາບຂອງຂ້າໜ້ອຍທັງໝົດ ແລະຂ້າໜ້ອຍກໍຈະຂາວກວ່າຫີມະ. 8. ຂໍຊົງໄຜດໃຫ້ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງອັນຊົມຊື່ນເບີກບານໃຈ ຂໍໃຫ້ກະດູກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ໝູ່ແຕກສະຫຼາຍໄປນັ້ນຍິນດີ ຂ້າໜ້ອຍນັ້ນກໍຈະມີຄວາມສຸກອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. 9. ຂໍຊົງໄຜດອັດໜ້າແລະຢ່າເບິ່ງການບາບຂອງຂ້າໜ້ອຍ ໄຜດລືບການຊົ່ວຂອງຂ້າໜ້ອຍໃຫ້ໝົດໄປເຖິດ.

ດາວິດບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນຂໍຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອລາວຈະສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກບາບນີ້ແລະເຮັດຊ້ຳອີກ. ລາວບໍ່ໄດ້ຂໍຄວາມເມດ

ຕາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອວ່າລາວຈະສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດາວິດໄດ້ຂໍຄວາມເມດຕາເພື່ອວ່າລາວຈະສາມາດຫັນໜີຈາກພຶດຕິກຳໃນອາດິດເພື່ອເດີນໄປໃນທິດທາງໃໝ່. ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາ, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພບາບ. ແລະພຣະອົງມີອຳນາດ-ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດໃຫ້ອະໄພບາບທັງໝົດ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ຮື້ສຸດ, ແລະດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນບາບກັບໃຈ-ເພື່ອຫັນໜີຈາກບາບຂອງພວກເຂົາມາຫາພຣະອົງ. ຜູ້ປະກາດພຣະທຳເອຊາຢາໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຄົນບາບປະຖິ້ມຄວາມຄິດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແລະກັບຄືນໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາຢ່າງເສລີ (ເອຊາຢາ 55:6-7). ການກັບຄືນໄປຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລວມທັງການຍ່າງໜີຈາກການບາບແລະການເຄື່ອນຍ້າຍໄປສູ່ທິດທາງໃໝ່. ການກັບໃຈໃໝ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປ່ຽນແປງທິດທາງໃໝ່ຂອງຊີວິດເຈົ້າ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງການຮູ້ສຶກເສຍໃຈ ແລະການກັບໃຈໃໝ່. ຄົນທີ່ຊັກຊ້າໃນການຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງຕົນອາດຈະເວົ້າວ່າພວກເຂົາເສຍໃຈ, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະປ່ຽນແປງສະເໝີໄປ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການກັບໃຈໃໝ່. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຖືເປົ້າຕໍ່ພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂໍການໃຫ້ອະໄພໂດຍບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຢຸດການກະທຳຜິດຂອງຕົນ. ດາວິດຍອມຮັບວ່າຕົນເອງເປັນຄົນບາບຢ່າງສິ້ນເຊີງ; ລາວບໍ່ໄດ້ອ້າງວ່າຕົນເປັນຄົນດີທີ່ພຽງແຕ່ເຮັດຜິດພາດບາງຢ່າງ. ລາວເກີດມາໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍບາບ ແລະ ມີທ່າອຸ່ງທີ່ຈະເຮັດບາບ (51:5). ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການກຳເນີດທາງຮ່າງກາຍຂອງລາວເປັນບາບ, ແຕ່ຈຸດເນັ້ນແມ່ນຢູ່ທີ່ທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມບາບທີ່ຝັງເລິກຢູ່ໃນຕົວລາວຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ດາວິດບໍ່ໄດ້ໂຍນຄວາມຜິດໃສ່ຄົນອື່ນ; ກົງກັນຂ້າມ, ລາວຍອມຮັບວ່າຕົນເອງເປັນຄົນບາບຢ່າງສົມບູນ ໂດຍບໍ່ມີຄຸນງາມຄວາມດີໃດໆມາຊົດເຊີຍ. ໃນພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ ບົດ 51, ດາວິດໄດ້ໃຊ້ຄຳພາສາເຮັບເຮີທີ່ແຕກຕ່າງກັນສາມຄຳເພື່ອອະທິບາຍເຖິງບາບ. ລາວໃຊ້ຄຳໜຶ່ງທີ່ເນັ້ນວ່າບາບຄືການກະບົດ, ອີກຄຳໜຶ່ງທີ່ເນັ້ນເຖິງຄວາມບົດເບືອນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ, ແລະ ຮູບແບບຕ່າງໆຂອງຄຳພາສາເຮັບເຮີທີ່ພົບເຫັນໄດ້ທົ່ວໄປທີ່ສຸດສຳລັບຄຳວ່າບາບ, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍຕາມຕົວອັກສອນວ່າ "ການຢຶດຢູ່ເປົ້າໝາຍ". ຄວາມໝາຍທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້ລວມເຂົ້າກັນເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ດາວິດໄດ້ກະທຳ. ດາວິດໄດ້ເຮັດຜິດພາດໄປຈາກມາດຕະຖານອັນດີເລີດທີ່ພຣະເຈົ້າວາງໄວ້ສຳລັບລາວ, ລາວໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະພຶດຕິນະໃນທາງທີ່ຜິດບົດເບືອນ. ດາວິດເຕັມໄປດ້ວຍບາບ ແລະ ໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ຖືວ່າເປັນບາບບໍ່ວ່າຈະພິຈາລະນາໃນແງ່ໃດກໍຕາມ. ບາບຂອງດາວິດເປັນສິ່ງທີ່ທ້າລ້ຽງກຽດສຳລັບຕົວລາວເອງ. ລາວບໍ່ຕ້ອງການມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບພຶດຕິກຳແບບນັ້ນອີກຕໍ່ໄປໃນອານາຄົດ. ເໝືອນດັ່ງທີ່ລາວເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ (ຂໍ້ 2), ດາວິດໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊຳລະລ້າງລາວໃຫ້ສະອາດອີກຄັ້ງ, ແຕ່ໃນຄັ້ງນີ້ລາວໄດ້ໃຊ້ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຫັນພາບພົດຊັດເຈນ ຊຶ່ງເປັນການຕໍ່ຍອດມາຈາກຄຳທູນຂໍກ່ອນໜ້ານີ້ (ຂໍ້ 7). ດາວິດໄດ້ຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍການຊຳລະລ້າງ ແລະ ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງຫັນພຣະພັກໜີຈາກບາບຂອງລາວ. ຄວາມເຊື່ອໃນຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຊຳລະເຮົາໃຫ້ສະອາດຢ່າງສົມບູນນັ້ນ, ຊ່ວຍກະຕຸ້ນໃຫ້ເຮົາສະແຫວງຫາການອະໄພໂທດຈາກພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?

3. ເພງສັນລະເສີນ 51:10-13 ພຣະເຈົ້າຟື້ນຟູພວກເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເກີດຜົນໄດ້.

10. ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ ຂໍຊົງສ້າງຈິດໃຈຂ້ານ້ອຍໃຫ້ບໍ່ຮື້ສຸດ ສວມຈິດວິນຍານໃໝ່ທັງສັດຊີ້ໃສ່ໃນຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ. 11. ຂໍຢ່າໄດ້ຂັບໄລ່ໃຫ້ໜີໄປຈາກບ່ອນທີ່ພຣະອົງສະຖິດ ແລະຢ່າຖອນພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດຂອງພຣະອົງໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ. 12. ຂໍຊົງໄຜດໃຫ້ມີຄວາມຊົມຊື່ນກັບຄວາມພົ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະໄຜດເຮັດໃຫ້ມີໃຈປະສົງເຊື່ອຟັງພຣະອົງດ້ວຍ. 13. ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍຈະສົ່ງສອນຄົນບາບໃຫ້ຮູ້ຈັກຂໍ້ຄຳສັ່ງ ແລະພວກເຂົາຈະກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳຈັດບາບຂອງດາວິດ, ແຕ່ດາວິດຍັງປະສົບກັບຜົນສະທ້ອນທີ່ເຈັບປວດບາງຢ່າງ. ໃນບັນດາຜົນໄດ້ຮັບທີ່ຍັງຄົງຄ້າງຂອງບາບຂອງລາວແມ່ນຄວາມອັບອາຍຕໍ່ສາທາລະນະຊົນທີ່ຄອບງຳດາວິດຕະຫຼອດຊີວິດຂອງລາວ (1 ກະສັດ 15:5). ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ດາວິດໄດ້ພະຍາຍາມຫຼີກລ້ຽງຫຼັງຈາກທີ່ລາວຮູ້ວ່າບັດເຊບາຖືພາ. ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າດາວິດເຕັມໃຈທີ່ຈະປົກປ້ອງຊື່ສຽງຂອງລາວໃນທຸກຮູບແບບ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນໝາຍເຖິງການເອົາຊີວິດຂອງໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ທີ່ສັດຊີ້ທີ່ສຸດຂອງລາວ. ໃນຈຸດນີ້ຂອງເພງສັນລະເສີນ, ຊື່ສຽງຂອງດາວິດບໍ່ແມ່ນຄວາມກັງວົນຫຼັກຂອງລາວອີກຕໍ່ໄປ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນໃຈຂອງລາວແມ່ນການສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ດາວິດໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າ

ພື້ນຟູສາຍພົວພັນທີ່ແຕກຫັກນັ້ນ. ມີສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈິງໃຈຂອງການກັບໃຈຂອງລາວ. ໃນຂະນະທີ່ລາວຫັນໜີຈາກບາບ, ລາວໄດ້ຫັນໜ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການສິ່ງໃດນອກເໜືອໄປຈາກການໄດ້ຮັບຄວາມພໍພຣະໄທຈາກພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ກ່ອນ, ລາວຕ້ອງການພຽງແຕ່ການຍອມຮັບຈາກມະນຸດ; ແຕ່ຕອນນີ້ ລາວຕ້ອງການຄວາມໂປດປານຈາກພຣະເຈົ້າ. ເປັນການປ່ຽນແປງທິດທາງຊີວິດຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ການເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ໃຈຂອງເຈົ້າບາດຖະໜາອາດເປັນເລື່ອງທີ່ດີ. ແນ່ນອນວ່າ, ການເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງນັ້ນຈະດີກໍຕໍ່ເມື່ອໃຈຂອງເຈົ້າມີຄວາມສໍາພັນທີ່ຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ. ກະສັດດາວິດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງວ່າເປັນຄົນທີ່ມີໃຈກົງກັບພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ, ກໍຍັງເຄີຍຫຼົງທາງໄປ. ດາວິດໄດ້ປ່ອຍຕົວໄປຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງຕົນເອງ ໃນຕອນທີ່ລາວໄດ້ໃຫ້ຄວາມໂລບມາກໃນທາງການຕໍ່ພັນລະຍາຂອງຊາຍອື່ນ. ລາວໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງຕົນເອງ ເມື່ອລາວສັ່ງໃຫ້ຂ້າອູຣິຢາ. ການກະທຳທີ່ເປັນບາບນັ້ນເກີດຂຶ້ນມາຈາກການເຮັດຕາມໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງດຽວກັນກັບພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຕອນນີ້ ດາວິດກໍາລັງທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າສ້າງ "ໃຈທີ່ບໍ່ຮິສຸດ" ຂຶ້ນໃນຕົວລາວ (ເພງສັນລະເສີນ 51:10). ດາວິດທູນຂໍໃຈທີ່ບໍ່ຮິສຸດຈາກພຣະເຈົ້າ ໂດຍໃຊ້ຄຳສັບດຽວກັນກັບທີ່ໂມເຊໃຊ້ໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ 1:1 ເພື່ອເວົ້າເຖິງການສ້າງໂລກ. ດາວິດຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າສ້າງໃຈທີ່ບໍ່ຮິສຸດຂຶ້ນໃນຕົວລາວ. ໂດຍອີງໃສ່ການໃຫ້ອະໄພທີ່ລາວໄດ້ທູນຂໍນັ້ນ, ລາວຕ້ອງການການປ່ຽນແປງໃໝ່ຢ່າງສົມບູນແບບ. ການເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງນັ້ນຈະດີກໍຕໍ່ເມື່ອໃຈຂອງເຈົ້າມີຄວາມສໍາພັນທີ່ຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ດາວິດບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ໃຈທີ່ປ່ຽນແປງງ່າຍຂອງຕົນເອງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຕ້ອງການສິ່ງນຳທາງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ເພື່ອຈະຢ່າງຕາມ. ລາວຕ້ອງການຈິດວິນຍານທີ່ໝັ້ນຄົງ. ດາວິດທູນຂໍບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂັບໄລ່ລາວອອກໄປຈາກການຊົງສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ (ຂໍ້ 11). ເຖິງແມ່ນວ່າດາວິດຈະຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ທຸກທຶນທຸກແຫ່ງ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນໃດທີ່ລາວຈະໄປແລ້ວບໍ່ພົບພຣະເຈົ້າ (139:8), ແລະ ລາວຍັງຮູ້ອີກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ໃນຮ່ອມພູແຫ່ງເງົາຂອງຄວາມຕາຍ (23:4); ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ລາວສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳອະທິຖານທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈນີ້, ລາວກໍກຳລັງສຳຜັດໄດ້ເຖິງການຊົງສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ລາວສຳນຶກຜິດໃນບາບຂອງຕົນ. ລາວບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມໂປດປານຂອງພຣະເຈົ້າ; ດາວິດປາດຖະໜາຢາກກັບຄືນໄປຢູ່ໃນສະພາບທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ດາວິດປາດຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູ ແລະ ກັບມາເປັນປະໂຫຍດອີກຄັ້ງ. ລາວຕ້ອງການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຈະຟື້ນຟູເຮົາໃຫ້ກັບມາຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເກີດຜົນດີເຊັ່ນກັນ ຖ້າຫາກເຮົາ

ຫັນກັບມາຫາພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະອະທິບາຍລັກສະນະຂອງຈິດໃຈທີ່ໝັ້ນຄົງແນວໃດ?

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ເໝືອນກັບດາວິດ, ເມື່ອເຮົາເຮັດບາບ, ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງກັບໃຈໃໝ່ ແລະ ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງຍົກໂທດໃຫ້ເຮົາ. ຈົ່ງເລືອກເອົາຫນຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້ເພື່ອປະຕິບັດຕາມ:

ມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃຊ້ເວລາໄຕ່ຕ້ອງເບິ່ງຊີວິດຄວາມສໍາພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກໃກ້ຊິດຫຼືວ່າເຈົ້າໄດ້ຫ່າງເຫີນໄປຈາກພຣະອົງແລ້ວ? ຖ້າຫາກຄວາມສໍາພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າຂາດຕອນໄປ, ຈົ່ງສາລະພາບຄວາມບາບຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງທັນທີ.

ມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ຕົນເອງ. ຄວາມບາບສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ມຸມມອງທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ຕົນເອງຫຼືບໍ່? ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມບາບ ແລະ ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູແລ້ວ, ຈົ່ງເຕືອນໃຈຕົນເອງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າເຈົ້າເປັນໃຜ, ຈົ່ງດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຈິງນັ້ນ.

ມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະແບ່ງປັນປະສົບການຊີວິດຂອງເຈົ້າກັບຄົນອື່ນໆທີ່ກຳລັງປະເຊີນກັບບັນຫາຄ້າຍຄືກັນ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາກັບມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫຼືບໍ່? ຖ້າຫາກແມ່ນ, ຈົ່ງປຶກສາຫາລືກັບສິດຍາພິບານຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ.

ອຸປະຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <https://ulsb.org/sunday-school-2/> ແປໂດຍ PA